

Arrest

nr. 341 445 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van het minderjarige kind X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van het voormelde minderjarige kind, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2023 tot terugdrijving en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 december 2025.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van 22 december 2023 tot terugdrijving en tot intrekking van een visum.

Uit de door verweerder overgemaakte stukken blijkt dat de verzoekster en haar minderjarige dochter op 3 januari 2024 zijn vertrokken naar Ethiopië. Er blijkt in casu niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot teruggrijping, aangezien deze reeds volledige uitvoering heeft gekregen.

De Raad kan daarenboven niet inzien welk belang verzoekster nog heeft bij haar vordering tot nietigverklaring in zoverre die is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum. Uit de voorliggende stukken blijkt dat het visum dat middels de tweede bestreden beslissing ingetrokken werd, geldig was voor een verblijf van maximaal 90 dagen tussen 20 december 2023 en 20 december 2024. Daar de geldigheidsduur van het visum derhalve hoe dan ook verstreken is, blijkt niet dat de vernietiging van de beslissing tot intrekking van een visum verzoekster nog enig voordeel kan opleveren.

Het beroep lijkt dan ook onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 december 2025 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 februari 2026, alwaar de mogelijkheid werd geboden om te reageren op de in de beschikking van 1 december 2025 opgenomen grond, betwist de voor de verzoekende partijen optredende raadvrouw niet dat zij het Belgisch grondgebied hebben verlaten. Zij stelt echter dat de verzoekende partijen naar België willen terugkeren en dat zij menen dat de thans bestreden beslissingen dit zullen bemoeilijken. In de mate dat de verzoekende partijen hiermee wensen aan te voeren dat ten gevolge de bestreden beslissingen de kans bestaat dat een negatieve beslissing wordt genomen bij een volgende visum- of verblijfsaanvraag, wijst de Raad erop dat zij door te verwijzen naar een hypothese geen zeker belang aantonen.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen elementen hebben aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 1 december 2025.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK